

РЕШЕНИЕ

№ 1385

гр. Бургас, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на десети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева

Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Тания Н. Михова
като разгледа докладваното от Димитър П. Стоянов Въззивно гражданско
дело № 20222100501465 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 - чл. 273 от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба вх.№10839/29.03.2022г., подадена от Я. К. К. с
ЕГН *****, от ***, чрез процесуалния й представител адв. Живко Бойчев, против
Решение №422 от 09.03.2022 г. по гр.д. №3794/2021 г. по описа на РС-Бургас.

С посоченото решение „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, ЕИК 102816747, седалище и адрес
на управление: гр.Бургас, ЮПЗ, Производствена база на „Алупласт“, представлявано от
Теодор Желязков Стоев, е осъдено да заплати на Я. К. К. с ЕГН *****, от ***,
следните суми: 18, 87 лв., представляваща сборна мораторна лихва, начислена върху
трудовете възнаграждения за м. февруари и м.март на 2021 год., за периода от съответния
падеж до 13.07.2021 год.; сумата от 0, 70 лв. - мораторна лихва, начислена върху
изплатеното обезщетение по чл.220 от КТ за неспазено предизвестие, за периода от
31.05.2021 год. до 13.07.2021 год.; сумата от 4, 18 лв. - мораторна лихва, начислена върху
изплатеното обезщетение по чл.224 от КТ за използван отпуск, за периода от 31.05.2021
год. до 13.07.2021 год.

Със същото решение са отхвърлени исковете на Я. К. К. с ЕГН *****, за
осъждане на ответното дружество „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД за заплащане на: нетните
трудова възнаграждения за месеците февруари и март на 2021 год. в размер на 933, 77 лв.; -
сборна мораторна лихва върху неплатените възнаграждения за месеците януари, февруари и
март на 2021 год. - за горницата над уважения до пълния предявен размер от 13, 73 лв.; -
трудова възнаграждение от 1503, 40 лв. за положен извънреден труд в периода от м.юни
2020 год. до м.февруари 2021 год. в размер на 158 часа, ведно със сборна мораторна лихва в
размер на 78, 49 лв., начислена върху всяко месечно възнаграждение за извънреден труд за
периода от съответния падеж до 30.05.2021 год.; - обезщетение за използван платен
годишен отпуск в размер на 114, 13 лв., ведно с мораторна лихва в размер на 0, 98 лв.,

начислена за периода от 01.05.2021 год. до 30.05.2021 год.; - обезщетение за неспазено предизвестие в размер на 114, 13 лв.; - обезщетение за имуществени вреди, причинени от несвоевременно оформяне и предаване на трудовата книжка, довело до невъзможност за започване на друга работа, в размер на 1000 лв., евентуално - обезщетение в размер на 570, 64 лв. - последното дължимо възнаграждение за м. март 2021 год., евентуално - неполученото обезщетение за безработица за периода от 15.03.2021 год. до 14.07.2021 год. в размер на 996 лв.; - обезщетение в размер на 3000 лв. за неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания от заболяване, получено при работа в неподходящи условия, както и от психически тормоз, злепоставяне и уронване на авторитета ѝ.

С решението „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД е осъдено да заплати на Я. К. К. деловодни разноски в размер на 0, 85 лв. Ищцата е осъдена да заплати на ответното дружество разноски в размер на 14, 96 лв. „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД е осъдено да заплати по сметка на БРС държавна такса в размер на 50 лв., както и депозит за вещо лице в размер на 0, 71 лв., а Я. К. К. държавна такса в размер на 120 лв.

С жалбата се изразява недоволство от обжалваното решение в неговата отхвърлителна част. Жалбоподателят намира първоинстанционният съдебен акт за немотивиран, необоснован, постановен при неправилна преценка на доказателствата.

На първо място се навеждат доводи, че представения документ, озаглавен „Правилник на вътрешния трудов ред в „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД“ е различен от оригиналния и е съставен за целите на съдебното производство. Очевидно са били променени точките, които уреждат работното време и неговото разпределение и то с оглед предявените от въззивницата искове за заплащане на извънреден труд, като за да бъде вместен излишния текст са създадени две страници с поредни номера. Не е била съобразена също така разпоредбата на чл.6 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските. По изложените подробно доводи и съображения счита, че съдът е извършил неправилна преценка на доказателствата в цялост и поотделно, поради което е постановил и неправилно и немотивирано решение по отношение на исковете за извънреден труд. При положение, че работното време е било с продължителност от 8 до 17, 30 часа, тоест 9 часа и 30 минути, обедната почивка за хранене е била 30 минути, а двете посочени почивки от по 15 минути са очевидно несъществуващи, то ежедневно, в продължение на целия период на действие на трудовия договор, въззивницата е полагала по 1 час извънреден труд, който не е бил заплатен.

Относно исковете за незаплатени възнаграждения за месеците февруари и март 2021 и за иска по чл.220, ал.1 и чл.224, ал.1 от КТ заявява, че ответникът е дал повод за завеждане на делото, поради което и е следвало да бъде осъден за разноските. На следващо място по отношение на обезщетенията за забава за посочените искове, счита че е налице промяна в КТ, обективизирана в разпоредбата на чл.228, ал.3, поради което исковете за лихва за забава е следвало да бъдат уважени с начална дата 01.05.2021 г., а не 31.05.2021 г.

Относно исковете по чл.226 от КТ, поради несвоевременно оформяне и предаване на трудовата книжка посочва, че липсват мотиви, защо първоинстанционният съд е стигнал до извод, че те са неоснователни и недоказани. Сочи, че разглежданият въпрос е разрешаван трайно и последователно от съдилищата, като по него е постановено и тълкувателно решение на ВКС, което е и цитирано във въззивната жалба.

Сочи, че са налице предпоставките за уважаване на исковете. За да се уважи иск за обезщетение поради задържане на трудовата книжка, трябва да са налице следните критерии – прекратено трудово правоотношение, незаконно задържане на трудовата книжка на работника или служителя, наличие на причинени вреди и причинна връзка между незаконното задържане и причинените вреди. Аргументира становището, че всеки един от посочените критерии е налице, като излага доводи по отделно за всеки един от тях.

Относно исковете за неимуществени вреди, поради неосигуряване на здравословни и безопасни условия на труд изразява становище, че е неясно защо съдът приема, че ищцата отсъства по болест и го сочи с укор. Ищцата е отсъствала от работа поради заболяване именно поради лошите условия на работа, които работодателят не се е погрижил да подобри. Единствените два болнични листа, издадени лично на Я. К. по повод нейно

разболяване /а не на децата й/, в целия й трудов стаж, са издадени на 08.01.2021 г. и 25.01.2021 г. Конкретно разболяването на 25.01.2021 г. се дължало изцяло на простудяване и лоши условия на труда, които са били умишлено създадени от работодателя.

Сочи, че по делото е бил разпитан свидетел в лицето на св. Р.. Този свидетел е описал подробно работното място и условията на труд на ищцата. Съдът не е преценил правилно събраните по делото доказателства, относно липсата на нормални работни условия, ценил е едностранчиво гласните доказателства, като е дал вяра и преимущество на гласните доказателства на свидетелите на ответното дружество, без да е съобразил, че същите се явяват заинтересовани лица и са зависими от своя работодател.

По тези съображения моли за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част, като съдът постанови ново, с което да уважи предявените искове.

Правят се доказателствени искания. Претендират се разноски.

Депозираната въззивна жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт и отговаря на изискванията на чл.260, ал.1, т.1, т.2, т.4 и т.7 от ГПК и чл.261 от ГПК.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор от ответната страна по жалбата „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, ЕИК 102816747, седалище и адрес на управление: гр.Бургас, ЮПЗ, Производствена база на „Алупласт“, представлявано от Теодор Желязков Стоев, чрез адв. Димитрина Ройдева, с който се оспорва жалбата като неоснователна.

Сочи се, че решението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно, фактическите изводи на съда са обосновани, подкрепени от всестранното, пълно и последователното обсъждане на всички събрани по делото доказателства. Съдът хронологично и последователно е изложил установените факти, които водели до извод за липсата на предпоставките на множеството предявени евентуални искове. Цитира практика.

Твърди, че правилника за вътрешния трудов ред не е променен по отношение на работното време и почивки. Първоначално ищцата невярно е твърдяла, че при постъпването й на работа й е бил предоставен друг правилник. Във въззивната жалба се твърдяло вече друго – че същият е съставен за целите на производството. Представеното доказателство нито е оспорено първоначално от ищцата, нито са представени доказателства за оборването му. Ищцата е била запозната с правилника за вътрешния трудов ред, което е и декларирала при постъпване на работа. Позовава се и на приетата и неоспорена по делото съдебно – счетоводна експертиза. Невярно са били възпроизведени показанията на св. Р. във въззивната жалба – в жалбата се излагат показания, които не са давани и се изкривяват тези, които са били казани в първоинстанционното производство.

Оспорва се и твърдението, че съдът неправилно е уважил исковете за лихва с начална дата 31.05.2021 г., а не с начална дата 01.05.2021 г. Съдът е изчислил правилно лихвата за забава, като единствено по отношение на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск съдът е изложил, че е дължимо след покана, каквато роля изпълнявала исквата молба.

Не се споделя твърдението за неправилност в изводите на съда, че след като има плащане в хода на процеса, то следва да се присъдят разноски за тези искове. Сама ищцата в исквата молба е написала, че ако до датата на първото по делото съдебно заседание получил възнагражденията си, незабавно щяла да уведоми съда, което обаче не е сторила, както и се обръща внимание на отказа й да постигне споразумение. Също така разноски за държавна такса ищцата не е заплащала предвид характера на производството.

По отношение на иска по чл.226 КТ, вр. чл. 45 и 49 от ЗЗД, сочи, че по делото липсвали доказателства ищцата да е претърпяла вреди от имуществен характер, които да са в резултат от несвоевременното оформяне на трудовата й книжка. Освен вреди, не са доказани и техният размер, нито наличие на причинна връзка между твърдяното незаконно задържане на трудовата книжка и твърдяните вреди.

Прави се анализ на показанията на разпитания по делото свидетел св. К.Я.. Соци, че е бил ноторно известен фактът, че липсата на трудова книжка няма отрицателни последици, ако трудовият договор е надлежно съставен и подписан от двете страни. Тя е необходима единствено за изчисляване на стажа на даден работник или служител, което било лесно

постижимо и с удостоверение. Посочва се, че има противоречие между показанията на така разпитания свидетел и твърденията на ищцата. Излага доводи, че също така не са доказани и размера и периода на тази претенция.

По отношение на иска за обезщетение за причинени неимуществени вреди, поради неосигуряване на здравословни и безопасни условия на труда се излагат доводи, че липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да се направи извод за основателност на твърденията на ищцата. Това обстоятелство не се променяло от дадените показания от св. Р., които са подробно обсъдени в отговора на въззивната жалба.

Сочи се, че от показанията на св. Д. и св. Х. се установявало, че ищцата е отказала да изпълни поставена ѝ задача, поради което управителят е свалил доверието си от нея. Твърди се, че това е място, през което минават важни фирмени документи, свързани и със срокове и пореден оказ от ищцата да изпълни задача би довел до сериозни последици за дружеството. Св. Д. изяснила, че на ищцата продължавало да ѝ бъдат поставяни задачи и не е била ограничавана да работи. Ищцата не е и не се е опитала да опровергае показанията на посочените две свидетелки

Акцентираща се на обстоятелството, че с отговора на искомата молба е направено възражение за прихващане на сума в размер на 39, 94 лв., надплатена неоснователно на ищцата и получена от нея, като размерът на направеното възражение е било установено и от вещото лице по неоспорената съдебно – счетоводна експертиза. Съдът е отчел това възражение, като въззиваемото дружество отново го отправя за прихващане с вземането на ищцата за лихви на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД върху сумите за неизползвания платен годишен отпуск, за трудовите възнаграждения на ищцата за месеците 01, 02 и 03 на 2021 г. и за обезщетение за неспазено предизвестие от страна на работодателя за два работни дни.

Твърди се, че по делото не е представено нито едно доказателство ищцата да е претърпяла негативни преживявания от заболяване, получено при работа в неподходящи условия, както и от психически тормоз, злепоставяне и уронване на авторитета ѝ. Съдът правилно е отбелязал, че от събраните доказателства можело да се направи заключението, че всички служители от отдел ТРЗ и двете свидетелки – нейни колеги, както и управителя, са били обект на некоректно отношение от страна на ищцата, която с оглед на демонстративното си поведение в никакъв случай не е потърпевша, а първопричинител на конфликта, от който се домогва да извлече полза.

Предвид изложеното се иска потвърждаване на първоинстанционното решение, като правилно и законосъобразно.

Не са заявени доказателствени искания. Претендират се разноски.

След преценка на събраните по делото доказателства и като обсъди съображенията на страните, Бургаският окръжен съд прие за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от Я. К. К. с ЕГН *****, от ***, чрез процесуалния ѝ представител адв. Ж. Б., с искова молба, с която срещу „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, ЕИК 102816747, седалище и адрес на управление: гр.Бургас, ЮПЗ, Производствена база на „Алупласт“, представлявано от Теодор Желязков Стоев, са били предявени обективно съединени иски с правно основание чл.128, т.2 вр. с чл.242 от КТ, чл.150 вр. чл.143, ал.1 от КТ, чл.220 от КТ, чл.224, ал.1 от КТ, чл.226, ал.2 от КТ, чл.45 вр. с чл.49 и чл.86, ал.1 от ЗЗД, с която се иска осъждане на ответното дружество да заплати на ищцата следните суми: 933.77 лв. – неплатени нетни трудови възнаграждения за месеците февруари и март на 2021 год., ведно със сборна мораторна лихва в размер на 13.73 лв., начислена върху трудовите възнаграждения за месеците януари, февруари и март на 2021 год. за периода от съответния падеж до 05.03.2021 год. - за възнаграждението за м.януари, респ. до 30.05.2021 год. - за възнагражденията за месеците февруари и март; 1503.40 лв. - неплатено възнаграждение за положен извънреден труд в периода от м.юни 2020 год. до м.февруари 2021 год. в размер на 158 часа, ведно със сборна мораторна лихва в размер на 78.49 лв., начислена върху всяко месечно възнаграждение за извънреден труд за периода от съответния падеж до 30.05.2021 год.; 114.13 лв. - обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, ведно с мораторна лихва в размер на 0.98 лв., начислена за периода от

01.05.2021 год. до 30.05.2021 год.; 114.13 лв. - обезщетение за неспазено предизвестие; 1000 лв. - обезщетение за имуществени вреди, причинени от несвоевременно оформяне и предаване на трудовата книжка, довело до невъзможност за започване на друга работа, евентуално - 570.64 лв., представляваща обезщетение в размер на последното дължимо възнаграждение за м. март 2021 год., евентуално - 996 лв., представляваща неполученото обезщетение за безработица за периода от 15.03.2021 год. до 14.07.2021 год.; 3000 лв. - обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания от заболяване, получено при работа в неподходящи условия, както и от психически тормоз, злепоставяне и уронване на авторитета ѝ; законната лихва върху посочените суми, начиная от 31.05.2021 год. до окончателното им изплащане.

Ответникът „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, ЕИК 102816747, оспорва предявените иски, като и моли съда да ги отхвърли. С отговора на исковата молба процесуалният представител на ответното дружество е предявил, при условията на евентуалност, възражение с правно основание в чл.55, ал.1 от ЗЗД, за прихващане на свое вземане за надплатени 39, 94 лв. с вземането на ищцата за обезщетение за неизползван платен отпуск.

По делото са представени следните доказателства:

По силата на Трудов договор №00002524/01.06.2020г. /л. 9/ ищцата е назначена на длъжност "технически секретар" на пълно работно време /8 часа/ в ответното дружество с основно месечно възнаграждение 900 лева. Договорът е сключен със срок на изпитване за шест месеца, уговорен в полза на работодателя.

Представена по делото е длъжностна характеристика за длъжността "технически секретар" /л. 11/, получена от работничката на 01.06.2020 г.

С исковата молба ищцата представя копие от предизвестие, подадено от Я. К. до управителя на ответното дружество, отправено на основание чл.326 от КТ за прекратяване на трудовото правоотношение със срок от 60 дни, получено от работодателя на 15.01.2021 г. /л.13/.

Ищцата е представила извлечение от банковата си сметка за осъществени транзакции и постъпления. Представена е заповед за разрешаване на отпуск, издадена от „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, с която се разрешава отпуск в размер на 11 работни дни платен отпуск за периода от 26.02.2021 г. до 15.03.2021 г. Заповедта е от 22.02.2021 г. /л.21/.

Представена е справка от Регистъра на осигурените лица към дата 27.05.2021 г. за подадени декларации образец 1 и образец 5 по Наредба №-8 за осигурено лице Я. К. за периода от 06.2020 г. до 03.2021 г. В справката е отразен осигурителния доход на лицето за периода, в който е полагала труд при ответното дружество, както и за размера на отработени дни, дни във временна неработоспособност, както и часове положен извънреден труд на законово основание. /л.22/. Ищцата е представила и справка от електронния регистър на болничните листове, от който е видно, че последната е била във временна неработоспособност през периода от 08.01.2021 г. – 14.01.2021 г., 25.01.2021 г. – 29.01.2021 г., както и в карантина от 22.02.2021 г. до 03.03.2021 г. /л.31/ Работодателят е представил копия от болнични листа за поставяне на карантин поради Ковид – 19 на Я. К. /л.107/, както и за придружаване и гледане на дете до 18-годишна възраст /л.108/, болничен лист за временна неработоспособност от 25.01.2021 г. до 29.01.2021 г. поради общо заболяване – остра инфекция на горните дихателни пътища, неуточнена /л.110/, болничен лист за временна неработоспособност от 08.01.2021 г. до 14.01.2021 г. поради общо заболяване – остра инфекция на горните дихателни пътища, неуточнена /л.112/, болничен лист за временна неработоспособност от 09.11.2020 г. до 09.11.2020 г. поради за придружаване и гледане на дете до 18-годишна възраст /л.113/, както и други болнични листа, издадени за ищцата.

На 23.03.2021 г. ищцата е подала уведомление до управителя на „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, с което моли да ѝ бъде предадена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, както и трудовата ѝ книжка, попълнена с данните по чл.350, ал.1 и сл. от

КТ. Документът е входиран на същата дата в деловодството на дружеството. /л.23/.

Във връзка с горепосоченото уведомление е изпратен отговор от ответното дружество до ищцата, в което се заявява, че управителят е в отпуск, поради което е невъзможно да се подпише заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение, както и трудовата книжка. /л.24/. Във връзка със същото е разменена последваща кореспонденция между страните по прекратеното трудовото правоотношение /л.25-28/.

С оглед твърденията, изложени в исковата молба, е представено писмо с изх. №21008496/19.02.2021 г. от Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Бургас, с което ищцата е уведомена, че по повод на нейн сигнал е осъществена проверка спрямо работодателя й „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД. При проверката не е установено полагане на извънреден труд от страна на Я. К. от момента на възникване на трудовото правоотношение. Посочено е, че в случай, че е ползвала част от регламентираната продължителност на обедната почивка, това е по нейно решение, а не в резултат на писмено разпореждане от страна на работодателя. В тази връзка от ДИТ-Бургас са изследвани вътрешните документи, регламентиращи полагането на труда в дружеството, както и тези, касаещи ищцата. Посочено е, че в обекта на контрол са осигурени безопасни и здравословни условия на труд на работещите. Последните измервания на факторите на работната среда, в това число по отношение на микроклимата, са от 11.02.2021 г., като заключението в сертификата за контрол по отношение на микроклимата/температура, относителна влажност и скорост на движение на въздуха/ е, че измерените стойности съответстват на нормативните изисквания /л.29-30/.

По делото е приложен видеозапис, както и снимков материал, прети като веществени доказателства по делото. /л.33-38/

Ищцата е представила уведомително писмо от 29.03.2021 г. относно назначаването й на работа в „Интер Фитингс“ ООД на длъжност „търговски представител“, с което е поканена един ден преди датата на изготвяне на трудовия й договор да представи копие от трудова книжка. Уговореното трудово възнаграждение е в размер на 1000 лв. /л.39/

Ответното дружество е представило копие от правилника за вътрешния трудов ред в „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, утвърден от управителя на дружеството /л.62-89/. Видно от т.4.4.2 от правилника, началният и крайният час на работния ден за работещите на едносменен режим на работа се определя: за административния персонал – начало на работния ден – от 08:00 часа, първа почивка – от 10:00 до 10:15 часа, обедна почивка – от 12:00 часа до 13:30 часа, втора почивка от 15:00 до 15:15 часа, край на работния ден – 17:30 часа. /л.79/

Със заповед №00002034/15.03.2021 г. на основание чл.326, ал.1 от КТ трудовото правоотношение на ищцата е прекратено. Заповедта е връчена на 16.07.2021 г. на Я. К., както и трудовата й книжка, видно от представения по делото приемо – предавателен протокол /Л.90/. Уведомлението за това, че документите на ищцата /заповедта за прекратяване на трудовото й правоотношение и трудовата й книжка/ е връчено на ищцата на 07.07.2021 г. /л.99/

С уведомление, връчено на ищцата на 16.07.2021 г., същата е уведомена, че възнагражденията за м.феврури и м.март 2021 г. са преведени на ищцата на 13.07.2021 г. по банковата й сметка, както и суми за обезщетение по чл.220 от КТ и чл.224 КТ. В тази връзка към уведомлението е приложено и платежно нареждане за сумата от 1133, 93 лв. /л.92-94/ По делото е приложена и друга кореспонденция между страните по трудовото правоотношение във връзка с подготвяне на трудовата й книжка, както и сгрешен запис в последната от работодателя й на датата на прекратяване на трудовото правоотношение. Представен е разходен касов ордер, от който е видно, че Я. К. е получила възнаграждението си за м.януари 2021 г. в размер на 539 лв.

Работодателят е представил заповед №14 от 09.02.2021 г., с която се нарежда Я. К. да започне предаването на водената от последната работа до датата на предизвестието /л.109/.

По делото са представени разчетно – платежни документи на дружеството за изплащане на трудовите възнаграждения на ищцата през времето, което К. е полагала труд в

„Алупласт - ЖТГ“ ЕООД /л.129-139/, таблица за отчитане на явяването/неявяването през м.януари 2021 г., м.февруари и март 2021 г., както и за месеците юни – декември 2020 г.

Представена е заповед за разрешаване на отпуск на Теодор Желязков Стоев, управител на дружеството ответник, за 23 дни за периода 10.03.2021 – 09.04.2021 г./л.151/

Постъпила е справка относно регистрацията на Я. К. К. като безработна в Дирекция „Бюро по труда“ за периода 22.03.2021 г. – 23.08.2021 г. Регистрацията ѝ е прекратена поради започване на работа на основание чл.20, ал.3, т.4 от ЗНЗ от 23.08.2021 г. В тази насока е и постъпило писмо от Дирекция „Бюро по труда“ – гр. Бургас от 08.10.2021 г. /л.191, 171/. Постъпила е и справка от НАП – гр. Бургас за регистрирани трудови договори, видно от която ищцата е започнала работа по последващ трудов договор, считано от 20.08.2021 г.

По делото са депозирани свидетелски показания. Свидетелят Р. посочва, че е работил заедно с ищцата, като ИТ специалист в същото предприятие, знае къде и е било работното място. Описва работното ѝ място, след като е била преместена на последното от работодателя ѝ. Сочи, че в стаята ѝ било студено, като под студено разбира това, че спрямо офиса, където той работел, е било студено. Ищцата е работила с върхна дреха – яке. Служителите на фирмата, както и ищцата са били с работно време от 8:00 до 17:30 часа, като обедната почивка е била за всички, включително за ищцата, докато свидетелят е работил в това дружество е нямало промяна на режима на почивките.

Свидетелят Я. посочва, че познава ищцата от нейния съпруг, с който работят заедно. Свидетелят се е срещнал с ищцата във връзка с назначаването ѝ на работа в негово дружество. Посочва, че причината да не наема ищцата на работа е била липсата на трудова книжка.

Свидетелката Д. заявява, че работи в ответното дружество. Описва обстоятелствено отношенията на ищцата в дружеството преди напускането ѝ. Пресъздава влошените отношения между ищцата и управителя на дружеството, както и преместването ѝ на друго работно място /това, където последно е полага труд, преди да напусне дружеството ответник/. Излага, че стаята, в която е била преместена, е била по – малка по размери от фойето, където е била преди това. Във фойето врата е била с фотоклетка и постоянно се отваря и затваря, с оглед на което предполага, че не е било по – различно от към атмосферни условия. Посочва, че работното време е от 8:00 до 17:30 часа, има почивка от 12:00 до 13:30 часа, както и две почивки от по 15 минути. Свидетелката твърди, че всеки си ползва почивката тогава, когато му е удобно и има нужди. Всеки ден е сменяла ищцата, когато излиза в почивка, като не е засичала за колко време е излизала в почивка. Свидетелката заявява, че не и е известно дали в новата стая е имало отопление, като има отопление във фойето, преди офиса на управителя.

Свидетелката Х., работеща в ответното дружество, заявява, че ищцата често е отсъствала поради болнични, поискала си е и отпуска, прекъсната поради болничен. Сочи, че работното място на ищцата е било във фойето, но последвана е поискала да има друго, обособено работно място, поради което е била осигурена стая с бюро и стол.

По делото е прието заключение по съдебно – счетоводна експертиза, неоспорено от страните в срока по чл.200, ал.3 от ГПК, съгласно което размерът на brutното трудово възнаграждение на ищцата за пълен месец възлиза на 943, 20 лв., нетното – 731, 91 лв. Представя таблица за начислени и удържани суми. Посочено е, че по делото липсват документи, удостоверяващи положен извънреден труд от ищцата за процесния период. Същият е бил отразяван ежемесечно от работодателя, съгласно действащата нормативна уредба за периода. След извършена проверка в книгата за положен извънреден труд за периода не е констатиран полаган извънреден труд от ищцата. ССЕ е изчислила на колко би възлизал положения извънреден труд, съгласно чл.262, ал.1 от КТ, като представя таблица в тази връзка. Направени са изчисления за размера на обезщетенията по чл.220 и 224 от КТ, както и за дължимите лихви, изплатените възнаграждения на ищцата, включително за м.01-

03 2021 г.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на другата страна, намира от правна страна следното:

В съответствие с правомощията си по чл.269 ГПК въззивната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което следва да разгледа спора по същество, в рамките на заявените оплаквания във въззивните жалби.

При така установената по делото фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 150 във вр. с чл. 143, ал.1 от КТ:

По отношение на иска по чл. 150 във вр. с чл. 143, ал.1 от КТ районният съд е приел, че липсват доказателства за полагане на извънреден труд, поради което е отхвърлил така предявения иск.

Съгласно чл.143, ал.1 от КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Следователно предпоставките за полагане на извънреден труд са посочени в разпоредбите на чл. 143 и чл. 144 КТ, като полагането на извънреден труд поначало е забранено /чл. 143, ал. 2 КТ/ и е допустимо само в случаите, императивно изброени в чл. 144 КТ и той се полага по разпореждане на работодателя или със знанието и без противопоставянето му, както и извън установеното работно време на работника или служителя. Доказването на извънредния труд в рамките на съдебното производство се извършва с всички доказателствени средства - писмени, гласни, заключения на специализирани експертизи и др. /Така Решение № 136 от 9.06.2014 г. на ВКС по гр. д. № 7112/2013 г., III г. о., ГК/.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 КТ за положен извънреден труд се заплаща трудово възнаграждение в увеличен размер съгласно КТ, като положеният извънреден труд след работното време и в почивните дни се заплаща с увеличение, уговорено между работника или служителя и работодателя, но не по-малко от 50 на сто - за работа след работното време /чл. 262, ал. 1, т. 1 КТ/ и не по - малко от 75 на сто- за работа в почивните дни /чл. 262, ал. 1, т. 2 КТ/.

В тежест на работника е да установи завишаването на месечната продължителност на работното време, за което са допустими всички доказателствени средства, в това число и свидетелски. В тази връзка практиката на ВКС приема, че неводенето на писмен отчет за положен извънреден труд от работодателя не прехвърля доказателствената тежест върху него, но липсата на подобна отчетност сама по себе си не доказва, че няма извършена работа в някоя хипотезите на чл. 143, ал. 1 КТ. Въпрос за конкретна преценка, с оглед становищата на страните, доводите им и събраните по делото доказателства е установяването или не на положен извънреден труд. В тежест на работодателя е да докаже заплащането на извънредния труд, ако такъв в действителност е положен, като са допустими писмените доказателства и съдебните експертизи. /Така Решение № 14 от 27.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 405/2011 г., IV г. о., ГК, Решение № 103 от 27.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 299/2011 г., IV г. о., ГК и др./.

В конкретния случай е правилен извода на първоинстанционния съд за недоказаност на предявения иск за заплащане на извънреден труд, доколкото такъв не се установява от представените по делото доказателства. В тази връзка са всички, приети по делото доказателства, относими към установяването на работното време на ищцата, както и на времето, през което последната е полагала труд в предприятието на ответното дружество.

Така, видно от представения трудов договор, ищцата е била със законоустановено пълно работно време в размер на 8 часа дневно. Видно от представения по делото правилник за вътрешния трудов ред в дружеството, работното време в предприятието за работещите на едносменен режим, включително за административния персонал е било от 8:00 до 17:30 часа, като е имало обедна почивка от 12 до 13 и 30 ч., както и две почивки от

по 15 минути, тоест съгласно приетия от дружеството правилник, работното време не е надвишавало законоустановените 8 часа, съгласно и нормативната уредба – чл.136, ал.3 от КТ. Именно според чл.139, ал.1 от КТ разпределението на работното време се установява в правилника за вътрешния трудов ред на предприятието. Тук е мястото да се обсъди възражението, въведено с въззивната жалба, с което на практика се оспорва съдържанието на правилника за вътрешния трудов ред, като се твърди, че представения екземпляр е съставен за целите на процеса. Въпреки че действително са налице две страници в правилника, които са с еднаква номерация /стр.17/, както и липсата на дата на приемането му, следва да се посочи, че не нормативно не е определено съдържанието на правилника за вътрешния трудов ред. В Кодекса на труда са налице разпоредби, които да предпоставят изготвянето му в писмен вид, но липсва норма, която изчерпателно да урежда съдържанието му /арг. чл. 127, ал. 1, т. 5 КТ/. В КТ е уредено част от съдържанието му /напр. чл. 126, т. 8 и 11 КТ, чл. 139, ал. 1 КТ, чл. 141, ал. 3 КТ, чл. 151, ал. 3 КТ и др./, но липсата на определена част не прави правилника недействителен, нито може да влече до неблагоприятни последици за работодателя, още по – малко за работниците и служителите в предприятието. Така представения по делото може да бъде ценен като писмено доказателство за установяване на определени факти, въпреки липсата на дата, като документът, който не е датиран, не губи качеството си на допустимо писмено доказателство, а следва да бъде ценен наред с останалите, приети по делото доказателства. След съпоставяне на съдържанието на правилника за вътрешния трудов ред с останалите доказателства, може да се достигне до извода, че работното време на ищцата е било именно посоченото и в правилника за вътрешния трудов ред, като последната е имала установено работно време от 8 до 17 и 30 ч. с обедна почивка от 12 до 13 и 30 ч. и две почивки от по 15 минути.

В тази насока от съществено значение е и писмо с изх.№21008496/19.02.2021 г. от Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Бургас, от което се установява, че след извършената проверка в работодателя на ищцата /дружеството ответник/ е установено именно горепосоченото работно време. Служителите на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Бургас са констатирали това именно след запознаване с вътрешните актове на работодателя, включително с правилника за вътрешния трудов ред. Очевидно е, че съдържанието на представения пред служителите правилник е било същото поне в частта за работното време, с представения по делото препис. От съществено значение е, че писмото е изходирано от Дирекция „Инспекция по труда“ на 19.02.2021 г., тоест повече от три месеца преди подаване на исковата молба, като проверката е била осъществена преди това. От това следва, че представения екземпляр на правилника за вътрешния трудов ред не е възможно да е съставен за целите на настоящия процес.

Следва да се посочи, че депозираните свидетелски показания пред първата инстанция, не разколебават горния извод, а напротив – напълно съответстват на изложеното. Така св. Р. посочва, че работното време на всички, включително на ищцата, е било от 8 до 17 и 30 ч., като обедната почивка е била за всички, като дори заявява, че са почивали заедно. Свидетелката Я.а заявява същото работно време, като сочи, че обедната почивка е била от 12 до 13 и 30ч. и е имало две почивки от 15 минути. Посочените свидетелски показания са взаимодопълващи се, последователни и вътрешно непротиворечиви в тази им част, като съответстват на останалия, събран по делото доказателствен материал. Събраните доказателства се затвърждават и от установеното от съдебно – счетоводната експертиза, приета и неоспорена от страните по делото. От всичко изложено би могло да се заключи със степен на категоричност, че работното време на ищцата не е надвишавало законоустановените 8 часа на ден.

Следва да се посочи, че няма каквито и да е било данни ищцата да е полагала извънреден труд по смисъла на чл.143, ал.1 от КТ. От една страна категорично е установено, че липсва каквото и да е било разпореждане от работодателя към работника или служителя да полага труд извън установеното за него работно време. В тази връзка е установеното

както и от свидетелите, така и от писмените доказателства, включително и от съдебно – счетоводната експертиза. Важно е да се отчете и, че липсват записвания в книгата за извънреден труд, която е водил работодателя, въпреки че последният е правил записвания на други работници и служители, които са полагали такъв /в тази насока е и установеното от Дирекция „Инспекция по труда“, така и от ССЕ/. Липсват данни и за това К. да е полагала труд извън установеното работно време със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния й ръководител.

По изложените съображения, изводите на първоинстанционния съд за недоказаност на така предявения иск за заплащане на обезщетение за положен извънреден труд с правно основание чл.150 вр. чл.143, ал.1 от КТ, са обосновани и законосъобразно, поради което първоинстанционното решение в тази му част следва да бъде потвърдено.

По исковете с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД за сумата от 0, 98 лв., представляваща мораторна лихва, начислена за периода от 01.05.2021 год. до 30.05.2021 год. върху главницата от 114, 13 лв. – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск:

Първоинстанционният съд е приел, че за разлика от трудовото възнаграждение, обезщетението е изискуемо след покана, чиято роля изпълнява исковата молба, с депозиране на която работодателят е поставен в забава. По тези съображения е приел, че искът за мораторна лихва за периода 01.05.2021 г. до 31.05.2021 г. – датата на предявяване на иска – е неоснователен.

Тези изводи на съда са неправоилни, предвид действащата към момента нормативна уредба. Съгласно чл.228, ал.3 от ГПК обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. Предвид изменението на нормативната уредба, което е следвало да се съобрази от първоинстанционния съд, искът за мораторна лихва в претендирания размер от 0, 98 лв. се явява основателен.

Пред първоинстанционното производство в срока по чл.131 от ГПК е направено възражение за прихващане за сумата от 39, 94 лв. с вземането за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, както и за дължимите лихва за забава на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД за същото вземане. В тази връзка е посочено, че ищцата е била уведомена, че с превода на сумата за дължими възнаграждение за м.02 и 03.2021 г., както и за обезщетения на основание чл.224 от КТ и чл.220 от КТ са и преведени без основание 39, 94 лв.

Основателността на така направеното възражение за прихващане се обуславя от представените по делото писмени доказателства. Видно е от представеното платежно нареждане /представено заедно с уведомление до ищцата/, че сумата, която и е преведена е в размер на 1133, 93 лв. Съответно заключението по приетата по делото съдебно – счетоводна експертиза е изчислила размера на дължимите обезщетения и трудови възнаграждение на 1093, 99 лв., тоест от това следва, че разликата между преведената сума и останалата дължима сума след 30.04.2021 г. е преведена и получена от ищцата без основание, което пък обуславя извода на съда за основателност на така направеното възражение за прихващане.

По изложените съображения, макар и по различни мотиви, правилно първоинстанционният съд е отхвърлил предявения иск, поради което решението в тази му част следва да бъде потвърдено.

По исковете с правно основание чл.226, ал.1, т.1 вр. ал.3 от КТ, както и чл.226, ал.2 вр. ал.3 от КТ:

Ищцата е предявила три обективно съединени иска при условията на евентуалност. С оглед на това и обжалването на първоинстанционното решение, както и пределите на въззивната проверка, съгласно чл.271, ал.2 от ГПК се възстановява висиящността по всички евентуално съединени искове. Първоинстанционният съд е отхвърлил и трите предявени иска в условията на евентуалност поради липсата на доказателства за претърпени от ищцата

вреди.

По първият предявен иск с правно основание чл.226, ал.1, т.1 вр. ал.3 от КТ за заплащане на обезщетение в размер на 1000 лв., дължимо за периода от 15.03.2021 г. до раелното предаване на трудовата книжка на ищцата, поради неправомерно задържане на трудовата книжка на ищцата, следва да се отбележи следното:

Настоящият състав не споделя доводите на първоинстанционният съд за недоказаност на предпоставките за уважаване на така предявения иск.

Съгласно чл. 226, ал. 1, т. 1 КТ, работодателят и виновните длъжностни лица отговарят солидарно за вредите, причинени на работника или служителя поради неиздаване или несвоевременно издаване на необходимите му документи, удостоверяващи факти, свързани с трудовото правоотношение. Отговорността на работодателя и виновните длъжностни лица по чл. 226, ал. 1 КТ за вредите, причинени на работник или служител поради неиздаване или несвоевременно издаване на необходимите му документи, удостоверяващи факти, свързани с трудовото правоотношение, както и за вписване на неверни данни в издадените документи, обхваща всички вреди, включително и неимуществените. Вредите по вид и размер следва да са определени с исковата молба, като ищецът носи тежестта да докаже, че деянията по чл. 226, ал. 1 КТ са извършени, че те са неправомерни, настъпването на претендираните вреди, наличие на причинно-следствената връзка между тях с неправомерните действия по чл. 226, ал. 1, т. 1 КТ и чл. 226, ал. 1, т. 2 КТ, размерът на обезщетението. Само в хипотезата на чл. 226, ал. 2 КТ размерът на обезщетението, което е винаги за имуществени вреди, е законово определен в чл. 226, ал. 3, изр. 2 ГПК 226, ал. 2 КТ – в размер на brutното трудово възнаграждение от деня на прекратяване на трудовото правоотношение до предаване на трудовата книжка, поради което не е необходимо и нарочното им доказване, освен ако възникне спор. /Така Решение № 73 от 13.03.2014 г. по гр. д. № 1372/2011 г. на ВКС, Решение № 415 от 12.07.2010 г. по гр. д. № 515/2009 г. на ВКС и др./. Следва да се посочи, че съгласно Тълкувателно решение 1/2019 г. по т.д.1/2019 по описа на ВКС при прекратяване на трудовото правоотношение, съгласно чл. 6, ал. 2 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж, работникът или служителят има задължение да представи трудовата си книжка, за да бъдат отразени необходимите данни, а за работодателя възникват задълженията по чл. 350 КТ. Във всички случаи на неизпълнение от страна на работодателя на посочените в цитираната норма задължения за вписване на данните, свързани с прекратяване на трудовото правоотношение и за незабавно предаване на трудовата книжка, която е надлежно и своевременно оформена, е налице незаконно задържане на трудовата книжка. Когато трудовата книжка се намира в работодателя, той е длъжен да създаде необходимата организация, за да я предаде надлежно оформена, в деня на прекратяване на трудовото правоотношение. Ако в тази хипотеза, той забави вписването, считано от деня на прекратяване на трудовото правоотношение, той дължи обезщетение по чл. 226, ал. 2 КТ.

Различията между хипотезите на чл.226, ал.2 и тази по ал.1, т.1 от КТ е, че в случаите на чл.226, ал.2 размерът на дължимото обезщетение е нормативно определен и следователно точният размер на вредите не подлежи на доказване /арг. от чл.226, ал.3 от КТ/. Няма как да бъдат споделени мотивите на съда, че за започване на работа не се изисква трудова книжка, поради което ищцата няма как да претърпи вреди във връзка с нейното задържане от работодателя. В цитираното тълкувателно решение е посочено, че след вписването на данните в трудовата книжка, работодателят следва да предаде, т.е. фактически да предостави във владение на работника или служителя трудовата му книжка. Двете задължения са свързани и обусловени. Те следва да се изпълнят от и при работодателя, в мястото, където работникът или служителят е престирирал работната си сила. Изпълнението им следва да е „незабавно”, т.е. веднага, бързо, без отлагане, което означава в деня на прекратяване на трудовото правоотношение. Изпълнението на задължението на работодателя незабавно да върне трудовата книжка е от значение за упражняване на трудови

и осигурителни права на работника или служителя, следващи прекратяването на трудовото правоотношение. Неправомерното задържане на трудовата книжка може да доведе до ограничаване на конституционното право на труд, защото без нея работникът или служителят не може да постъпи на друга работа, както и до ограничаване на неговите социално осигурителни права, с оглед невъзможността да получава обезщетения за безработица.

От всичко посочено до тук следва, че работодателят е задържал трудовата книжка на ищцата К., като това му поведение е противоправно, от което последната е претърпяла имуществени вреди, вследствие невъзможността ѝ да започне работа при последващ работодател. В тази насока са представените от последната писмени доказателства – уведомително писмо от 29.03.2021 г. относно назначаването ѝ на работа в „Интер Фитингс“ ООД на длъжност „търговски представител“, с което е поканена един ден преди датата на изготвяне на трудовия ѝ договор да представи копие от трудова книжка. Уговореното трудово възнаграждение е в размер на 1000 лв., така и показанията на разпитания по делото св. Я.. Следва да се отбележи, че малко след връчване на трудовата ѝ книжка ищцата е започнала работа при следващ работодател, видно от представената по делото справка от НАП – гр. Бургас. Съдът приема за доказан размера на претърпените от ищцата имуществени вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, вследствие на невъзможността ѝ да полага труд в „Интер Фитингс“ ООД, в претендирания от ищцата размер в размер на 1000 лв. Предвид изложените по – горе постановки по отношение на предявения иск, безспорно от доказателствата се установява и причинно – следствената връзка между противоправното поведение на работодателя и претърпените вреди.

По изложените съображения първоинстанционното решение следва да се отмени в посочените обжалвани части, като предявеният иск за сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от несвоевременно оформяне и предаване на трудовата книжка, довело до невъзможност за започване на друга работа, следва да бъде уважен.

Предвид характера на съединяването на исковете, съдът не дължи произнасяне по предявените евентуално съединени искове, доколкото е уважил изцяло предявения главен иск.

По иска с правно основание чл.45 вр. чл.52 от ЗЗД:

В доказателствена тежест на ищцата по така предявения иск е да докаже наличие на противоправно деяние /действие или бездействие/, настъпилите вреди, както и техният размер, както и причинно – следствена връзка между причинените вреди и противоправното деяние. Вината се предполага.

Съдът споделя изводите на съда, досежно недоказаността на всички елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане. Действително едно от основните задължения на работодателя по трудовото правоотношение е именно осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд /така чл.127, ал.1, т.3 от КТ, чл.4, ал.1 от ЗЗБУТ и др./.

Съгласно чл.7, ал.1 от ЗЗБУТ работните места трябва да отговарят на минимални изисквания за осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд. Тези минимални изисквания се определят с наредба на министъра на труда и социалната политика и министъра на здравеопазването. Такава е и Наредба № РД-07-3 от 18.07.2014 г. за минималните изисквания за микроклимата на работните места. Съгласно чл.2, ал.1 същата се прилага във всички предприятия и места, където се осъществява трудова дейност по чл. 2 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд, когато работещите са изложени на въздействието на параметрите на микроклимата при работа или на неблагоприятни климатични въздействия при работа на открито. Предприятието на дружеството ответник безспорно е сред задължените лица, които следва да я прилага. Съгласно тази наредба параметрите на микроклимата на работните места в сгради трябва да отговарят на

оптималните или допустимите гранични стойности. Посочено е, че оптималните гранични стойности за температура на въздуха се определят с минимални и максимални стойности и са от 20 до 23 гр. по целзий за лека физическа работа през студения период на годината. Допустимите гранични стойности за температура на въздуха за студения период на годината се определят с минимални и максимални стойности и са от 18 до 25 гр. по целзий за лека физическа работа за студения период от годината.

Следва да се посочи, че липсват категорични доказателства за температурата в работното помещение, където е полагала труд ищцата. В тази връзка следва да се отбележи, че съгласно писмо с изх.№21008496/19.02.2021 г. от Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Бургас, последните измервания на микроклимата от 11.02.2021 г. са, че измерените стойности съответстват на нормативните изисквания. В свидетелските показания на Р., който е работил в дружеството, не се съдържат конкретни данни за температурата, при условията на която е работила ищцата. Последният пресъздава субективните си усещания, че е било по – студено от неговото работно място, но това по никакъв начин не може да докаже каква и за какъв период е била температурата в работното помещение на ищцата. Другите две свидетелки, които са служители на ответното дружество, също не сочат за конкретна температура, като св. Д. сочи, че няма разлика между температурата в новообособеното помещение и във фойето, където преди е работила ищцата. Представените веществени доказателства също не обуславят иска. От представените снимки, както и видеозапис, не може категорично да се направи извода къде са направени, още по – малко могат да послужат за доказателство досежно температурата на помещението, в което са правени, въпреки че на последните е заснет термометър. Не съществуват достоверни данни относно начина и мястото на измерване на температурата, като не на последно място посочения видео и снимков материал не е проверен технически, с оглед на което не би могъл да се приеме за достоверно доказателство, относно посочените по – горе обстоятелства, още повече предвид липсата на други данни и доказателства, които да са надлежно приети по делото, които да са в подкрепа на твърденията на ищцата. От изложеното следва, че по делото липсват категорични доказателства, от които би могло да се установи противоправно поведение /действие или бездействие/ от страна на ответното дружество, вследствие на което ищцата да е претърпяла вреди.

Следва да се посочи, че представените болнични листи за процесния период, също не могат да послужат за доказателство, както по отношение на евентуално противоправно поведение от страна на ответника, така и относно причинени увреждания или настъпили вреди /в случая неимуществени/ за ищцата. Видно е, че ищцата е била във временна неработоспособност през периода от 08.01.2021 г. – 14.01.2021 г., 25.01.2021 г. – 29.01.2021 г., поради остра вирусна инфекция на дихателните пътища, както и в карантина, поради Ковид - 19 от 22.02.2021 г. до 03.03.2021 г. Няма как да се приеме, че тези увреждания на ищцата са настъпили от евентуално проявено бездействие от ответното дружество, дори и да се приеме нарушаване на нормативните изисквания за здравословни и безопасни условия на труда /каквито по делото не се установяват/. От последните не би могло да се направи и самостоятелен извод и за наличието на причинно – следствена връзка, а доказването на такава е задължително условие за уважаване на иска по чл.45 от ЗЗД. Още повече, че периода, през който ищцата твърди да е била в помещението, където се твърди да са й причинени уврежданията, е бил от 08.01.2021 до 10.02.2021 г., тоест първият болничен лист е от 08.01.2021 г., като очевидно заболяването ѝ не е във връзка с преместването на работното ѝ място, след като последната фактически не е прекарала време там. Всъщност за периода от близо месец престой в това работно помещение, въззивницата е отсъствала през почти половината от времето там /от 08.01.2021-14.01.2021 и 25.01.2021-29.01.2021 г./.

По изложените съображения, настоящият състав намира, че правилно районният съд е отхвърлил така предявения иск като неоснователен и недокан, поради което първоинстанционното решение в тази му част следва да бъде потвърдено, като правилно и

обосновано.

По разноските:

Предвид изхода на спора пред настоящата инстанция и на основание чл.78, ал.1 и ал.3 от ГПК за въззивното производство следва да се присъдят разноси съразмерно на уважената част от исковите на ищцата, но липсват доказателства за направени такива. По отношение на разноските за въззивното производство, ответната страна е претендирала такива в размер на 400 лв., като следва ѝ се присъдят 280 лв., съобразно отхвърлената част от исковите. Следва да се отбележи, че действително в представения договор за правна помощ пред първоинстанционното производство липсва отбелязване, че сумата от 600 лв. е платена в брой. Представеното впоследствие копие от договор за правна помощ, което е след приключване на устните състезание пред съда, не може да се вземе предвид, поради което правилно не са присъдени разноси за адвокатско възнаграждение за ответното дружество в първоинстанционното производство.

Съдът намира за съобразени с практиката на ВКС доводите на ищцата, че следва да се съобрази причината за отхвърляне на исковите за трудово възнаграждение за м.02 и 03 - 2021 г., както и за обезщетения по чл.220 и 224 от КТ, а именно направено плащане в хода на процеса, поради което съотношението на уважена и отхвърлена част от исковите следва да се преизчисли в полза на ищцата за тези суми. По тези съображения за първоинстанционното производство на ищцата следва да се присъдят още 1434, 15 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, като следва да се отбележи, че същото е претендирано за всеки един от исковите, съобразно чл.2, ал.5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. По отношение на осъждането за дължими по сметка на съда държавни такси, следва да се отбележи, че последните са присъдени правилно, като за иска по чл.45 вр.52 от ЗЗД разноските следва да бъдат поети от ищцата, тъй като искът ѝ е отхвърлен като неоснователен, а същевременно държавната такса за останалите искове правилно е възложена в тежест на ответното дружество, доколкото има уважени искове по КТ. За настоящото възивно производство в полза на бюджета на съдебната власт следва да бъде осъдена ищцовата страна да заплати държавна такса в размен на 60 лв., а по ответното дружество – 25 лв.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №422 от 09.03.2022 г. по гр.д. №3794/2021 г. по описа на РС-Бургас В ЧАСТТА, с която е отхвърлен иска на Я. К. К. с ЕГН *****, от ***, чрез процесуалния ѝ представител адв. Живко Бойчев против „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, ЕИК 102816747, седалище и адрес на управление: гр.Бургас, ЮПЗ, Производствена база на „Алупласт“, представлявано от Теодор Желязков Стоев, за сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от несвоевременно оформяне и предаване на трудовата книжка, довело до невъзможност за започване на друга работа, както и за евентуално съединените искове: за обезщетение в размер на 570, 64 лв. - последното дължимо възнаграждение за м. март 2021 год., и за сумата в размер на 996 лв., представляваща неполученото обезщетение за безработица за периода от 15.03.2021 год. до 14.07.2021 год., като вместо него ПОСТАНОВИ:

ОСЪЖДА „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, ЕИК 102816747, седалище и адрес на управление: гр.Бургас, ЮПЗ, Производствена база на „Алупласт“, представлявано от Теодор Желязков Стоев, на основание чл.226, ал.1, т.1 вр. ал.3 от КТ, да заплати на Я. К. К. с ЕГН *****, от ***, сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени от несвоевременно оформяне и предаване на трудовата книжка, довело до невъзможност за започване на друга работа, както и законната лихва от датата на иска-31.05.2021 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, ЕИК 102816747, да заплати на Я. К. К. с ЕГН *****, сумата от 1434, 15 (хиляда четиристотин тридесет и четири лева и петнадесет стотинки) лв., разноси, сторени в производството пред БРС, над вече присъдения размер от 0, 85 лв.

ОСЪЖДА Я. К. К. с ЕГН *****, да заплати на „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, ЕИК 102816747, сумата от 280 (двеста и осемдесет) лв., разноси, сторени в производството пред БОС.

ОСЪЖДА Я. К. К. с ЕГН *****, да заплати по сметка на БОС държавна такса в размер на 60 лв.

ОСЪЖДА „Алупласт - ЖТГ“ ЕООД, ЕИК 102816747, да заплати по сметка на БОС държавна такса в размер на 25 лв.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____